

ἐξαδέλφους. Οἱ μείρακες αὐτοὶ ἐπολέμουν ὡς ἀληθεῖς στρατιῶται. Εἰς ἐξ αὐτῶν εἶχε θραύσει τὴν κνήμην του ἐν τῇ μάχῃ. Δωδεκαετῆς ἔτι, ὁ μικρὸς Ἐπερόλ ἔφαγε μίαν σπαθίαν, ἥτις τοῦ ἀπέκοψε τὴν παρειάν μέχρι τοῦ ὠτίου. Νεώτατος εἶχεν ἐπτά πληγὰς, ὅτε ἔλαβε τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

Τὸ νὰ ὑπηρετήσουν τὸ Κράτος, τὸ νὰ ριψακινδυνεύσουν τὴν ζωὴν των, τὸ νὰ τρέχουν εἰς τὰς συμπλοκάς, πάντα ταῦτα τοῖς ἐφαίνοντο ὑποχρεώσεις τῆς τάξεως εἰς τὴν ἀνῆκον, οἰονεὶ χρέος κληρονομικόν. Ἐπὶ δέκα χιλιάδων ἀξιώματικῶν, οἵτινες ἐξώφλουν τὴν ὀφειλὴν αὐτὴν, οἱ πλεῖστοι οὐδὲν ἕτερον εἶχον κατὰ νοῦν, ἢ πῶς νὰ πληρώσουν τὸ χρέος των παρὰ πόνῳ. Ὁ νοῦς των δὲν περιέμενε. Ἄνευ περιουσίας καὶ ἄνευ προστασίας, οὐδ' ἐσκέπτοντο καὶ νὰ προβιθασθοῦν ἀνδραγαθοῦντες εἶχον πάρει ἀπόφασιν, ὅτι οἱ μεγάλοι βαθμοὶ ἦσαν διὰ τοὺς κληρονόμους τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, διὰ τοὺς αὐλικούς τῶν Βερσαλλιῶν. Μετὰ εἰκοσαετῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐπ' ἀνῆρχοντο εἰς τὸν ἰδιωτικόν των βίον μετὰ τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ, τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου καὶ μικράν τινα σύνταξιν. Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ ἀρχαῖον αἶσθημα τῆς τιμῆς των ἀνήχθη εἰς σχεδὸν ἀστικὴν ἀρετὴν. Καθ' ὅλην τὴν θυελλώδη περίοδον ἀπὸ τοῦ 1789 μέχρι τοῦ 1792, ἀνέδειξαν μετριοπάθειαν καὶ μεγαλοψυχίαν, εὐαισθησίαν, αὐταπάρνησιν καὶ στωικὴν ἀπάθειαν, ἐδειξαν ὅτι δὲν θέλουν νὰ κτυπήσουν τοὺς ἐπαναστάτας, εἶχον τὴν γενναϊότητα νὰ δέχωνται κτυπήματα χωρὶς νὰ τ' ἀνταποδίδουν, μετὰ μόνην τὴν ἐλπίδα νὰ διατηρήσουν, ἂν οὐχὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, τοῦλάχιστον πλῆρες αὐτῆς ὁμοιωμα. Ὀλιγώτερον σπουδαῖοι καὶ πλειότερον νοητοί, ἢ οἱ ἀγροτικοὶ εὐγενεῖς τῆς Πρωσίας, διατηροῦντες χαλαρώτερα τακτικὴν καὶ ἡθικὴν κοσμιώτερα, ἀλλὰ πολὺ ἡμερώτερα, στυλινότερα καὶ φιλελευθερώτερα, τὰ μέλη των εἰκοσιῆς χιλιάδων εὐγενῶν οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας, ἐκαλλιέργουν παρὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν τὰ αὐτὰ ἥθη καὶ τὰς αὐτὰς ἀρετάς, τὴν αὐτὴν ρώμην σώματος, καρδίας καὶ πνεύματος, δι' ὧν οἱ ἄρχοντες τῆς Πρωσίας συνεκρότησαν τὸν πρωσσικὸν στρατὸν, διωργάνωσαν τὸν γερμανικὸν καὶ κατέστησαν τὴν Γερμανίαν πρώτην εὐρωπαϊκὴν δυνάμιν.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Γραῖα τις ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ της, καὶ παρ' αὐτὴν ἡ ἐγγονὴ της, μαρμασμένον καὶ ἐρρυτιδωμένον ἦτο τὸ πρόσωπόν της μιᾶς κόκκινον καὶ ἀνθηρὸν τὸ τῆς ἄλλης. Κεκυφὸς καὶ συσπειρωμένον τὸ σῶμα τῆς πρώτης, νεανικῶς θαλερόν καὶ λυγρὸν, ὡς ἐλάφον, μόλις ἐξανῆσαν, τὸ τῆς δευτέρας.

Ἡ γραῖα ἔφαυεν ἐντὸς κιβωτίου, εὐρισκομένου πρὸ αὐτῆς. Ἡ ἐγγονὴ προσέβλεπεν αὐτὴν καὶ ἐπακουβοῦσε τὴν καλλίκομον κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ βραχίονος. Αἶφνης εἶδεν ἐν τῷ κιβωτίῳ μικράν εἰκόνα ἐξ ἐλεφαντίνου καὶ ἔβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ. Ἦτο δὲ ἡ ἰδία εἰκὼν της, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε.

«Κόρη μου, τοιαύτη ἤμην ἐγὼ, ὅτε ἤμην δεκαεὶ ἐτῶν. Τότε μετ' ὀνόμαζον Ῥοζούλαν, τὴν ὠραίαν Ῥοζούλαν».

Καὶ ἡ ἐγγονὴ παρετήρησε μετὰ τινος δειλίας τὸ πρόσωπον τῆς γραῖας. Ἐνὲν σκιὰ ἐπεκάθητο τοῦ προσώπου της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ των συννητήθησαν. Οἱ τῆς μάμμης ἦσαν ἐπίσης ὠραῖοι, ἂν καὶ ὀλίγον θαμποί, ὡς οἱ τῆς νέας κόρης. Τὸ πᾶν εἶχεν γηράσει ἐν αὐτῇ, ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ κρυσταλλίνου τοῦτου παλατίου τῆς ψυχῆς.

Καὶ ἡ γραῖα ἐθεώρει τὸ μέλλον ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῆς κόρης, ἡ δὲ κόρη τὸ παρελθὸν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῆς μάμμης.

(Ἐκ τῶν Νέων Μύθων τοῦ Schlosser)

ΝΥΜΦΟΘΗΡΕΙΑ

Ὑπῆρχε ποτε ἡγεμονίδης τις, μυθικῆς μὲν χώρας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐκώλυε τοῦ εἶναι γνήσιος ἡγεμονίδης, ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα καὶ γένος. Ἡμέραν τινα, τὴν εἰκοστὴν τῆς γεννήσεώς του, εἶδε τὴν εἰκόνα ἡγεμονίδος ἀπαρμιλλήτου καλλονῆς, ἐκ χώρας λίαν μακρυνῆς, καὶ τὴν ἐρωτεύθη εὐθύς, ὡς πάντες οἱ μυθικοὶ ἡγεμονίδαι. Ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ, αἱ δὲ τῶν συμβούλων του παρατηρήσεις, ὅτι ἡ χώρα ἦτο ἄγνωστος καὶ τὸ ταξίδιον δύσκολον, οὐδὲν κατώρθωσαν. Παρέδωκε τὴν κυβέρνησιν εἰς σοφόν τινα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ξένα.

Ἐταξείδευσε νύκτας, ἐβδομάδας, μῆνας· ἔτος παρήλθε καὶ ἡ χώρα τῆς ἡγεμονίδος δὲν ἐφαίνετο. Οἱ ὁδηγοὶ ἰσχυρίζοντο, ὅτι ὑπελείπετο μιᾶς ἀκόμῃ ἡμέρας δρόμος, ἀλλ' ὁ δρόμος οὗτος ἐξετείνετο εἰς τὸ ἀτελεύτητον. Οὕτω διήλθεν ἔτη, δεκαετηρίδας ταξιδεύων. Πολλοὺς λαοὺς καὶ πολλοὺς ἡγεμόνας εἶδεν, ἡ ἡγεμονίς ὅμως δὲν εὕρισκετο οὐδαμοῦ. Ἐνίστε, ὅτε κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσθυμίας, ἐξῆγε τὴν εἰκόνα της ἐκ τοῦ στήθους του, τὴν ἐφίλει καὶ ἀπέκτα οὕτω νέας δυνάμεις.

Ἐπὶ τέλος ἐταξείδευε μόνον κατὰ συνήθειαν πλέον.

Τέλος πάντων ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν του. Ὡδηγήθη εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἡγεμονίδος. Ἦθελε νὰ ριφθῇ πρὸ τῶν ποδῶν της, νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτα του, ὑπῆρξεν ὅμως ἀρκετὰ φρόνιμος, νὰ τὴν παρατηρήσῃ πρῶτον. Καὶ τί εἶδε! — γραῖαν παρηκμακυῖαν γυναικα, τῆς ὁποίας τὰ λαμπρὰ ἐνδύματα ἔτι μᾶλλον ἀπεκάλυπτον τὴν ἐκ τῆς ἡλικίας ἀσχημίαν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἡγεμονίδης ἀπῆλθεν ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ. Ἐκτοτε ὅμως εἶχεν ἐφευρεθῇ ὁ σιδηρόδρομος καὶ εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ πάλιν τοὺς πύργους τῆς πρωτεύουσας του.

Ὅτε διήρχετο ἑφιππος τὴν κρεμαστὴν γέφυραν τοῦ φρουρίου του, ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, ἐσκύψε πλαγίως καὶ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ πλήρη σκέψεων τὸ διαυγὲς τῆς τᾶφρου ὕδωρ. Ἐκεῖ εἶδε πρόσωπον τι γεροντικόν, μετὰ λευκὰς τὰς τρίχας, μαρμαμένον καὶ ἐξηντλημένον. Ἀπεσύρθη, καὶ τὸ πρόσωπον